

Publicerad 2014-09-09 08:49 av Connie

Födelsedagen Odense 9 september

Att växa upp oönskad

Tyvärr är det en verklighet för en del av oss.

Födelsedagen 9 september

Uppfläkt intill smärta var morgonen jag föddes

Döden förlorade, men jag urholkades redan från scratch

Och ändå

utan fras flammade gryningen på himlen

Varför lät du mig då tro att jag var värdefull?

Du fanns inom mig som en katedral av längtan

Och ändå

Du ville inte ha mig

Vart gick gränsen för det som var dött inom mig

och det som var jag i universum?

Och ändå

flöt jag samman till en ändlös fläck på himlen

Sett utifrån var jag en verklighet

sett inifrån samma fönster var jag endast en dekor

Och ändå

överlevde jag din obarmhärtighet

Jag sträckte händerna mot dig

trevande famlade jag i luften

Och ändå

tecknet berättade om hur lite mitt liv var värt för dig

Med längtan följde jag spåren efter din kärlek

men du betraktade mig utan kärlek

Och ändå

Du var nära, men ändå så långt borta

Det fanns inga kärleksfulla drag, jag förlorade dig ur sikte

Var det döden eller min skräck för skiljeväggen?

Och ändå

i andras närhet lät du mig tro att du var min mor

Något styr samman ödet med min skrift

På avstånd ser allt ut som vanligt

Och ändå

En dag som denna rullas mitt liv upp inför mina ögon

Kvar är jag med resterna av mig själv

Sedan den där dagen har jag ändrat gestalt och innebörd

Och ändå

Så mycket kvar att älska

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Connie med Poeter.se id #17202 innehar upphovsrätten